

Milí přátelé,

tak se vám konečně zase hlásím z JAR! :) Po Vánocích tu začal nový školní rok a my se musely vrátit (ne

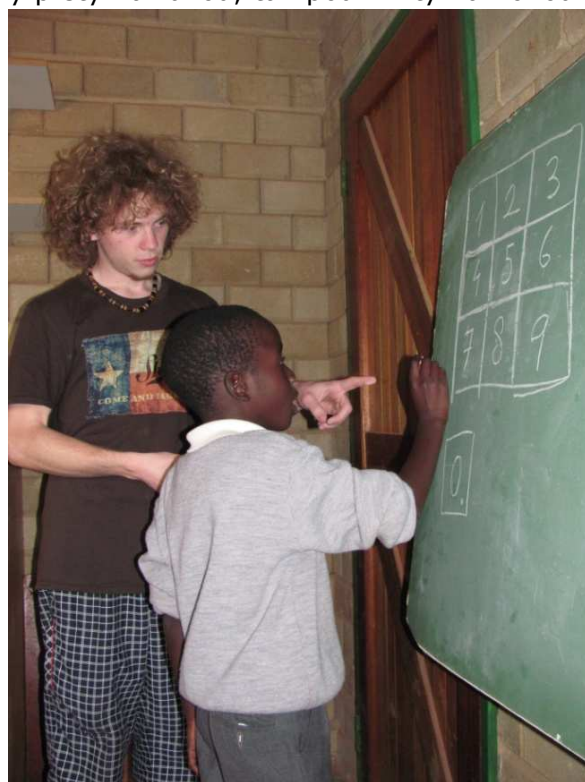

do školních lavic, ale) ke školním tabulím a ostatním povinnostem naší dobrovolné služby. Abych pravdu řekla, nebylo to pro mě vůbec jednoduché. Čím jsem tu déle, tím více se mi odkrývá realita toho, jak to tu (a v podobných projektech) ve skutečnosti funguje (případně nefunguje) a tím častěji se musím vypořádávat s různými těžkostmi. Ale i přes to negativní pořád vidím, že to, co tu salesiáni budují, má obrovský smysl! Však sami jistě víte, že tam, kde se děje něco skutečně Dobrého, se vždycky objevují překážky... Možná je to ale mnohem víc než o chodu projektu o Přátelstvích, které mi tu hodně chybí... Lidé jsou tu kamarádštlí, vnitřně krásní, ale prostě jiní, a tak jsem tu (zatím) nepotkala žádnou souznící duši... (Ještěže tu mám spoludobrovolničku Magdičku!)

I v novém školním roce mi zůstávají podobné úkoly – snažím se dětem majícím problémy s matematikou pomoci vybudovat základ, na kterém by mohly dále stavět. Na fotce můžete vidět mého žáčka ze třetí třídy, kterému ke sčítání nestačily prsty na ruce, tak použil i ty na nohou – děti si tu umí vždycky nějak poradit :)

I nadále jezdím vyzvedávat chleba do pekárny. Jen teď nedostáváme čerstvý, ale musíme z várek přivezených nákladáky zpět z obchodů vybírat takové, které *vypadají* ještě jedle ... I když já bych takový chleba za normálních okolností už asi nejedla, děti ve frontě na něj se přetlačují.

Po půl roce pro mě bylo velkým povzbuzením, když se za mnou přijel podívat brácha Břeťa se svým kamarádem Pavlem. V prvních dnech jsem je vzala do školy, aby okusili něco z té atmosféry, ve které dobrovolničím a taky si to částečně vyzkoušeli – Břetík učil děti nejen matematiku, ale i žonglování - a že jim to šlo! :). V sobotu jsme se vydali se staršími kluky z oratoře na menší výlet po okolních kopečkách. Bylo to teprve po druhé, co jsme takto pěšky s Magdou prozkoumávaly okolí. Musely jsme využít toho, že jsme měly tolik bodyguardů :).

Nezůstali jsme však jen u menších výprav, ale na týden jsem s klukama vyjela poznávat další krásy Jižní Afriky a to v Kapském městě a jeho okolí. Kapské město samotné se dost podobá našim přímořským Evropským – je to prostě turistické centrum, ale jeho okolí je originální. Nejvíce jsem si užila výstup na Stolovou horu – byl to pro mě zážitek srovnatelný s návštěvou Viktoriiniých vodopádů. Vyrázili jsme už brzy ráno, a tak se pod námi otvíraly výhledy do krajiny (město, moře,

hory) ozářené ranním sluníčkem. Ze samotného vrcholu jsme dohlédli až na nedaleký nejjižnější cípek Afriky! (viz fotka)

Teď jsem už zase zpátky v zašedlém Johannesburgu, kde to však naštěstí hraje barvami úsměvů místních dětí.

Dneska jsme s Magdou běhaly po různých úřadech kvůli prodloužení víza (nedali nám ho v ČR na celý rok). Kvůli výpisu z rejstříku trestů jsme na policii strávily dvě hodiny a to ho zdaleka ještě nemáme. Bylo to ale celkem zajímavé – nikdy jsem neotiskávala všech svých deset prstů – každý zvlášť a pak ještě všechny najednou a to celé dvakrát, když nám na papír s otisky napsali špatnou adresu. Znovu jsem si taky uvědomila, jak je mentalita místních lidí rozdílná od té naší evropské (nedá se říct, že v záporném nebo kladném smyslu – je prostě jiná... A ta dnešní zkušenost byla pozitivně zasahující): Policajt, který nám vypisoval papíry, se nám svěřil, že mu po mnoha letech služby chtějí dát výpověď, a že neví, co má dělat, jestli bychom se za něj třeba nemohly pomodlit... Pochybuju, že něco takového by se mi stalo na policii u nás...

Tak víte zase něco víc z radostí i strastí mé dobrovolné služby a snad to je obohacením i pro vás!

Vaše Anežka